

BLOOD AND ASH-SERIE 5

ZIEL
VAN
AS
EN
BLOED

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Ziel van as en bloed

BLOOD AND ASH-SERIE DEEL 5

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Voor jou, de lezer

Opmerking voor mijn lezers

De personages op deze pagina's zijn allemaal aan mijn verbeelding ontsproten, maar wat hun overkomt, gebeurt ook in de echte wereld. Ik spreek uit ervaring. Wees je ervan bewust dat er onderwerpen als zelfverminking en misbruik aan bod komen.

Je hoeft geen pijn te lijden. Er is hulp.
Kijk op mindkorrelatie.nl of tele-onthaal.be

HEDEN I

Een zoete, bedompte lucht stroomde de donkere gang uit. Ik draaide met een ruk mijn hoofd om toen ik lichte, snelle voetstappen hoorde en tastte naar mijn heup om mijn bloedstenen dolk te trekken.

Een vamprie schoot tussen de zandstenen zuilen door en rende de hal in van het schijnbaar oneindige gewelf onder slot Schoonburg. In het licht van de lampen in de hal was het wezen een flits van wapperend donker haar, bleke huid en karmozijnrode zijde.

We aarzelden geen moment. Sinds Kieran en ik naar de ondergrondse gewelven waren afgedaald, hadden we de vampries geen enkele kans gegeven om te ontsnappen.

Ik wierp de dolk dwars door de hal. Het bloedstenen lemmet boorde zich diep in de borst van de vamprie, die een geschrokken en gruwelijke kreet slaakte. Het geluid verstomde abrupt toen de verhevene achteroverviel. In de huid van zijn wangen en keel verschenen al snel kleine barstjes. Zijn vel barstte open en gleeed van zijn botten, die meteen tot stof vergingen. Nog geen hartsflag later kletterde mijn dolk naast een hoopje zijde op de stenen vloer.

‘Cas.’ Het klonk als een zucht, en ondanks de frustratie waarvan dat woordje vervuld was, verscheen er een lachje rond mijn lippen.

Dat gebeurde altijd wanneer Poppy me zo noemde. Soms trok mijn borst gespannen samen, soms leek ik op een wolk te zweven. Op andere momenten werd ik er keihard van. Maar glimlachen, dat deed ik altijd.

‘Die verhevene viel ons niet aan,’ zei Poppy.

‘Hij rende op ons af.’ Ik liep naar de dolk toe en raapte hem op.

‘Misschien vluchtte hij voor ons weg,’ opperde ze.

‘Tja, zo kun je het ook noemen.’ Ik haalde het lemmet langs mijn broek om het bloed eraf te vegen en stak de dolk terug in de schede. Toen keek ik haar aan. En verdomme, mijn adem stokte even.

Je zag duidelijk aan haar dat ze net een gevecht op leven en dood had gevoerd. Haar wangen, handen en kleren zaten onder het bloed en andere viezigheid, en zelfs haar blote voeten waren besmeurd. De vlecht waarmee ze haar woeste haar had geprobeerd te temmen, was grotendeels losgeraakt, en de lokken, die felrood glansden in het licht van de gaslampen, vielen over haar schouders en haar rug.

En toch vond ik haar zo mooi.

Mijn hartsverwant.

Mijn koningin.

Geen godin, maar een oergodin. De oergodin van bloed en bot. Van leven en dood.

Er ging zo'n hevige schok door me heen dat ik bijna mijn evenwicht verloor. Sinds ze als een oergodin de Bloedkoningin had aangevallen, schrok ik voortdurend op. Ik vermoedde dat het nog wel een hele tijd kon duren voordat dat niet meer zou gebeuren.

'Maar dan moeten ze echt vluchten, en niet jouw kant op rennen. Want dan eindigen ze als een hoopje stof.' Ik maakte een diepe buiging. 'Mijn koningin.'

Poppy knipperde traag, duidelijk niet onder de indruk van mijn hoffelijkheid. Daardoor verstrakte mijn gezicht, maar aan haar volle lippen was te zien dat ze haar best deed om haar lachen in te houden. Ik zag nog net een glimp van haar scherpe hoektanden.

Meteen werd ik getroffen door lust, fel en hevig. Ik liet mijn kin zakken en keek haar recht aan. Elke keer als ik die tanden zag, wilde ik ze diep in mijn vlees voelen. Of nee, ik wilde ze in mijn vlees voelen terwijl ik mezelf diep in haar begroef.

Iemand schraapte zijn keel. 'Kunnen we verdergaan?' sprak een hese, vlakke stem. 'Of willen jullie even alleen zijn?'

Op Poppy's wangen verscheen een blos, waardoor ze eindelijk kleur op haar gezicht kreeg. Sinds onze aankomst in Schoonburg had ze akelig bleek gezien.

Ik richtte mijn blik op de spreker, een reus van een man wiens zwarte haar was doorschoten met zilver. Hij trok een wenkbrauw op.

Die verdraaide Nektas. De oudste en ontegenzeggelijk gevaarlijkste van alle draecken begon me behoorlijk op de zenuwen te werken.

Ik keek hem strak aan en drukte mijn verlangen naar mijn echtgenote

de kop in. Niet omdat hij hier voor me stond. En zelfs niet omdat we in deze gewelven waren afgedaald om haar vader te zoeken. Ik deed het voor Poppy.

Er klopte iets niet.

Ik voegde me bij haar en de altijd waakzame Delano, die in zijn gedaante als wulf dicht bij ons was gebleven. ‘Ben je er klaar voor?’

Ze knikte en zette zich weer in beweging. De stenen vloer moest ijskoud zijn onder haar blote voeten. Ik had eerder aangeboden om haar te dragen, maar door de blik die ze me toen had toegeworpen, herhaalde ik mijn aanbod niet. Het had Kieran niet tegengehouden om hetzelfde te vragen en dat had hem een vergelijkbare blik opgeleverd. Zo eentje waardoor je naar je ballen greep om ze te beschermen. Gelukkig gaf Poppy er de voorkeur aan dat de mijne ongeschonden bleven.

We liepen verder. Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden.

Toen ze eerder in de Tempel van de Beenderen al haar woede op de Bloedkoningin had botgevierd, had ik tot mijn ontzetting gezien dat er een fel licht rondom haar was opgelaaid waardoor haar harnas van haar lijf was gesprongen. En ik had er niks tegen kunnen doen. Een dergelijke angst had ik nog maar één keer eerder gevoeld, toen ze in de Woestenij door een pijl was getroffen en ik het leven uit haar weg had zien sijpelen. In de tempel had ik tot mijn angst opnieuw gezien dat het bloed uit haar mond druppelde. Ze was opeens veranderd, een paar tellen lang: haar huid had beurtelings alle mogelijke kleuren gekregen en schaduwen in de vorm van vleugels waren achter haar opgerezen. Het had me doen denken aan de gevleugelde standbeelden in de stad der goden in Iliseem.

Daarna had ik haar Isbeth zien vernietigen.

Niemand van ons zou die vrouw missen, maar de Bloedkoningin was wel Poppy's moeder geweest.

Vroeg of laat zou het tot haar doordringen dat ze haar eigen moeder had gedood, met alle verwarrende, pijnlijke emoties die daarmee gepaard gingen.

En dan zou ik er voor haar zijn.

En Kieran ook.

Hij liep aan haar andere zijde en deed hetzelfde als ik: om de paar tellen keek hij naar haar, en dan schoot er een uitdrukking over zijn bloede gezicht die een mengeling was van bewondering en bezorgdheid.

Hij was er niet best aan toe.

Ik ook niet.

Onze kleren en de restanten van onze wapenrustingen waren door de gevechten aan flarden gescheurd. Ik wist dat ik onder de bloedspatten zat, deels van mezelf, deels van de dakkai's. De overige vlekken waren het opgedroogde bloed van degenen die we eerder hadden neergeslagen. Die we hadden gedood, maar die niet dood waren gebleven.

Ik wierp een blik op Delano, die stilletjes achter ons aan sloop. De meeste wulven waren in Carsodonië op zoek naar de verhevenen en naar mijn broer, maar hij had ervoor gekozen om Poppy te volgen.

Toen Delano zijn kop ophief en me met zijn lichtblauwe ogen aankeek, werd ik getroffen door een ongewone onrust. Ik vroeg me af of degenen die het leven hadden teruggekregen nadat ze tijdens de gevechten waren gesneuveld dat mochten behouden of dat het een tijdelijk geschenk was, dat elk moment kon worden afgepakt. Niets wees op dat laatste, en volgens Nektas wisten de oergoden van het leven en de dood niet alleen dat er soms leven werd hersteld, maar hielpen ze er af en toe zelfs aan mee.

Er waren nog meer redenen voor mijn ongemak. We liepen momenteel door het nest van de vijand, en hoewel geen van de sterfelijke bedienden en leden van de Koninklijke Garde die op Schoonburg waren gebleven enig verzet hadden geboden en we tot nu toe ondergronds maar drie verhevenen waren tegengekomen, voelden we ons hier geen van allen thuis. Schoonburg was niet van ons. Dat zou het nooit worden.

Er zat me nog een ding dwars: mijn broer was ergens daar buiten op zoek naar Millicent, de zus van Poppy. En niemand van ons wist wat Millicents mening over haar moeder was geweest. Als ik op mijn persoonlijke ervaring met Millicent moest afgaan, was ze vaak veel te onafhankelijk om zich een mening over wat dan ook te kunnen vormen.

En er was nog iets: de grootouders van Poppy sliepen niet langer. Als ik het goed had begrepen, konden ze naar believen het sterfelijke domein betreden.

En niet te vergeten Callum, dat ellendige goudhaantje van een wederganger met wie we ook nog moesten afrekenen. En dat herinnerde me aan misschien wel het meest verontrustende van alles: ja, we hadden de Bloedkroon verslagen, maar het echte gevecht moest nog komen. We hadden kunnen voorkomen dat Kolis, de oorspronkelijke en ware oer-

god van de dood, zijn stoffelijke vorm had kunnen aannemen, maar hij zwierf vrij rond, hij was wakker, en hij was niet de enige. Dat schreeuwde allemaal om mijn aandacht, maar...

Mijn blik dwaalde weer af naar Poppy en de druk op mijn borst nam toe. De dunne, kartelige littekens op haar wang en haar voorhoofd, dwars door haar wenkbrauw, waren duidelijker zichtbaar dan ooit. Ze was zo bleek, veel bleker dan toen ze de tempel had betreden. Had dat niet andersom moeten zijn? Had haar huid niet moeten blozen? Afgezien van de snelle bloes van daarnet bleef ze krijtwit en dat baarde me nog de meeste zorgen.

Poppy draaide haar hoofd mijn kant op en onze blikken kruisten elkaar. Haar irissen hadden de kleur van bedauwd voorjaarsgras, doorschoten met dunne strepen zilver. Dat was aether. Was het verbeelding of was het zilver feller geworden sinds onze aankomst op Schoonburg? Rond haar volle lippen verscheen een geruststellend glimlachje, dat me meteen vertelde dat ze mijn bezorgdheid had opgevangen. Misschien hing die voelbaar om me heen, of misschien las ze bewust mijn gevoelens en die van iedereen hier om ons heen.

Ik stak mijn hand uit en pakte de hare vast. De druk nam nog meer toe. Haar hand, zoveel kleiner dan de mijne, was koud. Niet ijzig koud, maar zeker niet warm.

‘Voel je je wel goed?’ Ik sprak zacht, maar toch echode mijn stem door de grote hal.

Poppy knikte. ‘Ja.’ Ze keek me fronsend en onderzoekend aan. ‘En jij?’ ‘Uitstekend,’ mompelde ik met een blik op Kieran.

In zijn blik zag ik meer bezorgdheid dan ontzag. Ik hoefde niets te zeggen, hij ging uit zichzelf al iets dichters naast haar lopen.

Er klopte iets niet.

Poppy had Nektas, die aan de andere kant van Kieran liep, eerder gevraagd of het wezen dat zij was geworden, een oergodin die nooit eerder had bestaan, goed of slecht was. Ik twijfelde er niet aan dat ze goed was, maar wat had Nektas gezegd?

Dat valt nog te bezien.

Dat beviel me helemaal niet.

Het beviel me ook niet hoe hij naar Poppy keek. Het herinnerde me aan hoe we allemaal naar Malik keken: alsof we niet wisten of we hem

konden vertrouwen. Niemand wilde zo door een draeck worden bekeken.

Opeens bleef Poppy staan voor het begin van een lange, schemerige gang. Hier rook het bedompt, een lucht die me deed denken aan plekken die kouder en donkerder waren dan deze. Ik bleef staan voordat de herinneringen me verder in hun greep konden krijgen. Dit was niet het juiste moment voor zulke gruwelen.

Poppy trok haar hand uit de mijne en keek om zich heen. ‘Eh, waarom staat iedereen me zo aan te staren?’ Ze plantte haar handen in haar zij en stak haar kin naar voren. ‘Is er iets aan me veranderd en heb ik dat zelf nog niet door?’

‘Afgezien van je schattige tandjes?’ merkte ik op.

Ze keek me met toegeknepen ogen aan, maar ik schoot in de lach toen ze snel haar tong langs haar tanden haalde. Ze kromp in elkaar, ongetwijfeld omdat ze zich aan een van de scherpe puntjes had geprikt. ‘Afgezien daarvan, ja.’

Kieran zei niets. Delano ging zitten en tikte met zijn staart op de stenen vloer. Ik wist niet wat hij daarmee wilde zeggen.

‘Omdat ze bezorgd zijn, vermoed ik,’ antwoordde Nektas met die grui-zige stem van hem.

‘Waarom?’ Poppy keek van mij naar Kieran. ‘Ben ik niet de laatste om wie jullie je zorgen hoeven te maken?’

‘Nou...’ zei Nektas langzaam.

Kieran draaide met een ruk zijn hoofd naar hem om en sperde zijn neusgaten open. Ik dacht aan wat Nektas bij de tempel tegen ons had gezegd. Hij had ons duidelijk gemaakt dat we er maar beter voor konden zorgen dat Poppy iets goeds was geworden.

‘Ik zou niet willen zeggen dat je de laatste bent,’ vervolgde Nektas. ‘Eerder... de tweede.’

‘Wat bedoel je daar nu weer mee?’ wilde Kieran weten.

Nektas wierp de wulf een snelle blik toe. ‘Onze voornaamste zorg is Kolis.’ Hij hief zijn hoofd. Zijn lange, met zilver doorschoten haar viel over een van zijn blote schouders, waarop de vage omtrekken van schubben te zien waren. ‘En zij hoort jullie tweede te zijn.’

Poppy fronste. ‘Daar ben ik het niet mee eens. Ik denk dat mijn vader en jouw dochter de eerste plaats horen te delen, gevolgd door Kolis. Ik

hoor niet eens op de lijst van dingen waarover iedereen zich druk moet maken.’

Nektas deed zijn mond open.

‘Denk goed na over je antwoord,’ zei ik waarschuwend.

Langzaam draaide de eeuwenoude draeck zijn hoofd om naar mij. Onze blikken kruisten elkaar. Zijn verticale pupillen krompen ineem tot dunne streepjes zwart, scherp afgetekend tegen zijn felblauwe irissen. ‘Wat boeiend.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Wat is boeiend?’

‘Jij,’ antwoordde hij. Zijn antwoord werd gevolgd door zo’n gespannen stilte dat Delano zijn oren plat in zijn nek legde. ‘Je bent voor haar gaan staan alsof je denkt dat ze jouw bescherming nodig heeft.’

Dat had ik inderdaad gedaan, zonder dat ik het zelf had gemerkt. Hetzelfde gold voor Kieran en Delano. ‘Ja, en?’

Achter ons slaakte Poppy een zucht.

‘Dat is verstandig van jullie. Zelfs de machtigste wezens moeten soms worden beschermd,’ legde Nektas uit. ‘Maar op dit moment is het niet nodig.’

‘Dat weet ik zo net niet.’ Ik legde mijn hand op de dolk op mijn heup. Een draeck kon ik daar niet mee doden, maar ik kon hem wel pijn doen.

‘Dit is helemaal niet nodig,’ begon Poppy.

‘Dat weet ik ook nog zo net niet.’ Omdat ik wist dat ze om me heen wilde lopen, stapte ik opzij. Ik keek Nektas strak aan. ‘Het kan me geen zak schelen wie je bent. Jij hoeft je geen zorgen over haar te maken.’

Een van zijn mondhoeken krulde om. Er viel weer een lange stilte. ‘Je lijkt veel te veel op hem.’

‘Op wie?’ vroeg Poppy.

Zijn pupillen werden groter. ‘Op degene van wie hij en zijn familie afstammen.’

‘Waar heb je het over?’ mompelde Kieran binnensmonds, om vervolgens op luidere toon te herhalen: ‘Wie was dat?’

Op het gezicht van de draeck was de zweem van een glimlach te zien. ‘Wie is dat, bedoel je.’

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Ik moet wat meer...’

Ik viel stil toen er opeens een laag gerommel klonk. Delano schoot overeind en tuurde waakzaam om zich heen. Het geluid werd steeds

luider. Ik keek naar Kieran. Hij staaarde naar de vloer onder ons, die begon te beven. Met een ruk draaide ik me om naar Poppy.

Ze keek me met opengesperde ogen aan, een mengeling van groen en zilver. ‘Wat is dat?’

Vanaf het hoge plafond dwarrelden wolkjes stof als sneeuw neer op onze schouders en op de vloer. Het gerommel werd steeds luider en inmiddels stond het hele slot te schudden.

‘Ik ben het niet,’ riep Poppy over het lawaai heen. Ze stak haar handen op. ‘Ik zweer het.’

Mijn blik schoot naar het plafond, waar kleine scheuren in het steen sprongen. ‘Verdomme.’

Ik dook naar voren, gevolgd door Delano, en greep Poppy vast. Ook in de zuilen om ons heen verschenen scheuren, en al snel leken ze van boven tot onder open te splijten. Bang dat het hele slot dadelijk zou instorten pakte ik Poppy vast. Ik zette haar tussen Kieran en mij neer, en Delano drukte zijn wulvenlijf tegen haar benen aan. Ze slaakte een gilletteje toen we haar insloten en onze lichamen gebruikten om haar te beschermen voor het geval het plafond daadwerkelijk naar beneden zou komen.

Delano jankte toen er ergens vlakbij iets zwaars met een luide bons neerkwam op de vloer. Nog meer stof kwam in dikke wolken naar beneden. Het gerommel werd steeds luider, totdat het ten slotte alles overstemde. Het hele domein leek te beven...

Opeens was het voorbij. Alles hield op.

Er klonk geen gerommel meer. Er sprongen niet langer barsten in de stenen en het pleisterwerk. Er vielen niet langer zware voorwerpen, hoogstwaarschijnlijk steunbalken, naar beneden. Het hield allemaal even plotseling op als het was begonnen.

‘Eh,’ klonk Poppy’s gesmoorde stem. ‘Ik wil graag ademen.’

Tussen mijn armen en die van Kieran zag ik alleen haar kruin, maar ondanks haar wens was ik niet van plan om haar los te laten.

‘Dat deed zij niet,’ stelde Nektas met een verwonderde uitdrukking op zijn gezicht vast. ‘Dat deden zij.’

‘Zij?’ herhaalde Kieran, die zijn armen voorzichtig van Poppy wegtrok.

‘De goden,’ legde de draeck uit. ‘Hier ergens in de buurt moet er eentje wakker zijn geworden.’

TERWIJL DE OORLOG LOSBARST BEGINT VOOR POPPY EEN EIGEN GEVECHT

Er is een grote kracht opgestaan. De koningin van vlees en vuur is de oergodin van bloed en bot geworden. Voor Casteel, Poppy en hun bondgenoten is de strijd nog maar net begonnen. Overal in het land staan goden op om zich voor te bereiden op de komende oorlog.

ZIJN HERINNERINGEN ZIJN HAAR ENIGE HOOP

Door een speciale rite zal Poppy veranderen in de oergodin van het leven.

Om deze rite te voltooien zal ze in een diepe slaap belanden.

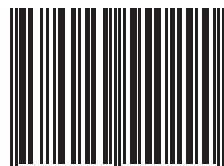
Niemand weet hoelang dit zal duren... Doodsbang om Poppy te verliezen doet Cas het enige wat hij kan: met haar praten. Hij onthult dingen over zichzelf die alleen Kieran weet. Het is nog maar de vraag hoe Poppy zal ontwaken en wat ze heeft meegekregen van Cas' verhalen.

Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy en New-Adult boeken. Van haar boeken zijn al meer dan 300.000 exemplaren verkocht! Haar Blood & Ash-serie is sexy en verslavend en in meer dan 25 landen een absolute hit.

Lees ook de
spin-offserie:

ISBN 978 90 2055 029 0 NUR 334/340

9 789020 550290 >

www.zomerkeuning.nl

Z&K